

KIS TÜKÖR

A RÉVKOMÁROMI REFORMÁTUS KERESZTYÉN EGYHÁZ HIVATALOS LAPJA

Március, március, az örök fiatalság, az örök megújulás hónapja. Köszöntöm ezt a szívet, lelket melegengető hónapot, az örökifjú márciust, a magyar feltámadás hónapját.

Ünneplésre és emlékezésre szólít a harang szava most, amikor március idusára fordul a Nap járása. Mert csak magunkat, múltunkat becsüljük meg akkor, amikor fejet hajtunk nagyjaink emléke előtt. Mert hisz csak törpe lélek felejthet hű elődöket.

Március tűzének melegénél, kezét kézbe fonva, lelkeket eggyé fogva és szívünk közös dobbanásával álljunk meg a szürke hétköznapi forgatagában, hogy ismét ünnepeljünk. Testünk és lelkünk ünnepi köntöst öltösn, mert a naptár március havának 15. napját mutatja. Mert hisz a legnagyobb magyartól, Széchenyitől tanultuk az aranyigazságot: „Csak addig él egy nemzet, amíg emlékeznek.”

Mert jöhetnek évtizedek és rohanó századok, de a Pilvax ifjúsága, a Tizek társasága, Jókai, Petőfi emléke úgy munkál hétköznapijainkban, hogy ünnepé teszi a reménytelen szürkeséget is. Mennyi erő, mennyi hit sugárzik a ma már legendába illő dátumból: március 15. Amikor egy nemzet született újjá sok évszázados tiszteletéből, amikor joggal tette fel a történelmi kérdést a költő:

Ének Krisztus feltámadásáról (részlet)

Jézus, ki a sírban valál,
Általad megholt a halál.
Az élet pedig feltámadott,
Mert szent tested meg nem rothadt.
Él a Jézus, a mi fejünk,
Keresztyének, énekeljünk.
Ülvén húsvét ünnepeket,
Új győzelmi éneket.

Lengyel József, 1770–1822

Március idusára

„Rabok legyünk, vagy szabadok?”

Ez a kérdés, választások!”

És a magyar nép választott, ezrek, tízezrek, száz-ezrek adták meg a dörgedelmes választ, ki szóval, ki szuronnyal, ki ágyúgolyóval:

„Esküszünk, hogy rabok tovább Nem leszünk!”

Fároszként állt ott a sápadt arcú, tüzes szemű költő, esküvésre emelt kézzel a Nemzeti Múzeum előtt. És azóta is ott áll. Csak tán nem vesszük észre, mert hisz ő halhatatlan. És azóta is lelkesíti, esküvésre emelt keze figyelmezteti a magyarjait: A múltnak minden egyes felidézése kérvény a jövőhöz.

Ez az aforizma fokozottan érvényes egy-egy elszakított nemzet részre, amelynek mi vagyunk, felvidéki magyarok. Csak a nyelv és a hit tud megtartani bennünket. De mindehhez kellene a márciusok és az október, mert áldozat nélkül nincs győzelem. A népek, nemzetek jövőjét csak áldozattal lehet megváltani. Erre tanítanak bennünket a márciusi forradalom hősei és a szabadságharc neves és névtelen bajnokai: a Kárpátoktól le az Al-Dunáig.

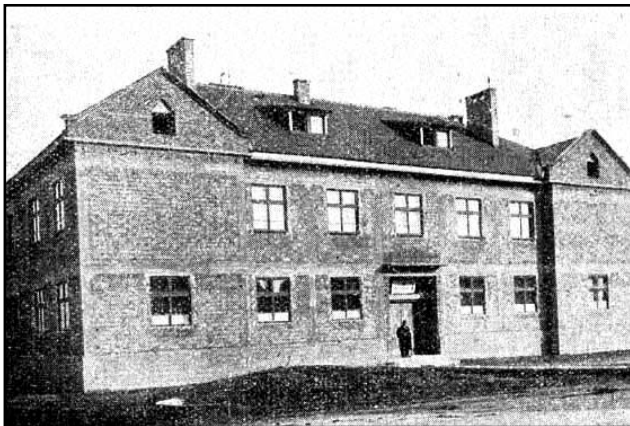
És erre tanít bennünket a szabadságküzdelmek halhatatlan géniusza, a kétszáz évvel ezelőtt született Kossuth Lajos, aki 1848-ban városunkban, Komáromban is zászlót bontott. Itt is elhangzott ajkáról a segélykiáltás: „Veszélyben a haza!” És szá-vára százak és ezrek álltak csatasorba, ahogy azt a komáromi fiú, Jókai megfogalmazta: „Sok nagy időt megértem azóta, de ahhoz hasonló napokat nem ismét meg a történelem soha. Láttam azt a szellemóriást, aki a népet felköltötte halálos álmából, hal-lottam szavait, amik hősokeket teremtettek békés polgárokból, hadsorok nőttek a földből elő... a haza védelmére, halálra elszánva.”

Vannak eszmék, melyek soha nem veszítik el történelmi jelentőségüket. Ilyenek a hit, a hűség, a hazaszeretet eszméje. Ezt testálták ránk március idusának hősei, és ezt kéri majd szá-mon rajtunk az utókor, fiaink és unokáink. Mert követendő és maradandó igazságot fejez ki az ismert aforizma: Nem az a nép van legyőzve, melynek az országát veszik el, az a nép van legyőzve, melyiknek a hitét vették el.

PhDr. Szénássy Zoltán

„... olyanok voltunk, mint az álmodók ...”

„Mikor visszahozta az Úr Sionnak foglyait” - így kezdődik a 126. zsoltár, amelyből a cím is származik. A költői képek egész sorát használja fel, hogy bemutassa a csodát, amelyet a válasz-

tott nép átélt. 70 éves babiloni fogság után beigazolódtak Jahve ígéretei: visszahozta Sion foglyait. Élet költözött az elhagyatott városokba, zsvaj a kihalt utcákra. Egy nép éledt újjá, és kezdte leporolni ősei hagyományait, papírra vetni a még emlékezők szavát. Hatalmasan cselekedett az Úr. Ez immár tény.

Ha nem is egy nemzetet, de a Felvidék reformátusságát hasonló csodák érték az elmúlt egy-két hónapban: lehetőség nyílt a Komáromi Református Egyházközség keretében létrejött „Élő Víz” alap számára bérbe venni az egykori Timótheus palotát. A sokat vitatott objektum már 12 éves bérlet címen az Élő Víz pénzalap gondjaira van bízva. Csoda!

A Vág partjának ideális csendjében és a terebélyes fák megnyugtató árnyékában található az épület. Napjainkban csupán múltjánál és méreteinél fogva tarthat igényt a „palota” névre. Tetőszerkezete itt-ott megroggyant, ajtóit, ablakai hiányosak. Termeiből kitépték az elektromos vezetékeket, és elvittek minden mozdíthatót. Falaihoz - valamilyen különös oknál

fogva – ragaszkodik az Isten. Hosszú évek megpróbáltatásai után, hisszük, gondos gazda vehette ismét tulajdonába a nem egész 4 hónap (!) alatt épített Timótheus-palotát.

A 30-as évek elején intenzív ifjúsági munka vette kezdetét városunkban. A bibliatanulmányozás céljából összegyűlt fiatalok csoportjából alakult egy munkatársi kör, amely elsődlegesen tartotta a fiatalokkal való lelki munkát. Megalakult a tanoncbibliakör, elindul a serdülőmunka és az alsós gimnazisták bibliaköre. „Különösképpen a nagy, komáromi

gyülekezet ifjúsága lebegett előttünk feladatként, hogy itt építhessük ki központunkat, és innen a vidék ifjúságához is eljuttathassuk Isten üzenetét. Így született meg a Timótheus palota terve és gondolata, amely mindmáig középpontja munkánknak” – írja Tóth Kálmán, a komáromi gyülekezet akkori segédlelkésze, a Timótheus-mozgalom egyik motorja a „Kösziklára Épített Ház” című kiadványban. Isten áldásának köszönhetően megelégnék az ifjúsági munka a környéken, és számos csodálatos esemény arra az elhatározásra juttatja a lelki

vezetőket, hogy bele kell vágni az építkezésbe. Kiszemeltek egy megfelelő, üres telket a város szélén, majd egy kérvény benyújtását követően megkapták a várostól a kijelölt területet. Mindez 1937-ben történt. 1938 március 8-án megindult az építkezés, és 1938 kora őszén 12 lakó vette birtokba a már javarészt kész és lakható épületet. Az építkezést az egész felvidéki reformátusság segítette. Hívók tettek tanúbizonyságot áldozatkészségükről és rendíthetlenségükről. Isten az összefogásra áldását adta. A Timótheus-munka újabb, nagyobb lendülettel folytatódott. A lakók száma hamar nőtt. Isten Lelkének indítására egyre többen álltak be Urunk vetésébe, feladva addigi egzisztenciájukat, életüket, és lettek az árvaház alkalmazottai.

Nemsokára ismét élet költözhet a kalandos sorsú falak közé, mintha az eltelt néhány évtized csak még inkább értelmet adott volna várakozásunknak. Mert

az Úr visszahozta Sionnak foglyait, s olyanok voltunk, mint az álmodók.

Szánk megtelt nevetéssel, ajkunk vigadozással.

Így szóltak a pogányok: Hatalmasan cselekedett ezekkel az Úr.

Hatalmasan cselekedett velünk az Úr, ezért örvendezünk.

Hozd vissza, Uram, a mi foglyainkat, mint patakokat a déli földön!

Akik könnyhullatással vetnek, vigadozással aratnak majd.

Aki vetőmagját sírva emelve megy tova, vigadozással jön elő kévét emelve.

Zsoltárok könyve 126. rész.

**Beszélgetések és a „Kösziklára Épített Ház” alapján összeállította
György András
segédlelkész**

„... ha egész hitem van is, úgyannyira, hogy hegyeket mozdíthatok ki helyükről, szeretet pedig nincs énbennem, semmi vagyok!”

1Korinthusz 13, 2

Egy város társadalmá mindig fokozott érzékenységgel kell, hogy viseltesse a rászorulókat,

a magukra maradtak és a szociális perifériára szorultak iránt. Az igény az ilyen körű tevékenységre óriási. Civilizációnk egyik rákfenéje, hogy mint mindennek, a diakóniai eseteknek is megvan a maguk állami hivatala – segítsen az illetékes politikai határon. Ám erre várni csak nagyon kevés esetben érdemes, sokkal hatékonyabb, ha egy közösség maga próbál meg gondoskodó lépéseket tenni rászoruló tagjainak felkarolása érdekében. Valami hasonló áldozat született meg gyülekezetünkben is.

Az imádságos lelkület és a XX. század mindennemű megpróbáltatásai elhatározást szültek gyülekezetünk egyik presbiterében.

- Teher, gond, baj, betegség, háború és sok-sok nehézség volt jelen az életünkben, de egész életemben olyan család vett körül, ahol egymás terhére hordoztuk, ahol volt szeretet, megértés, türelem és mindezek következtében békeség. Talán csak így lehetett elviselni a nehéz időket – kezdődik az alapítvány motívációjára vonatkozó kérdésre adott válasz. Beszélgetésünk közben arra leszek figyelmes, hogy egyre többször hangzik el a „régiektől” szókapcsolat, amit mi fiatalok legkevésbé veszünk figyelembe. Egy kicsit megrettenek. Valóban ezt a képet akarjuk kialakítani magunkról az elődeink előtt, akiktől átvenni készülünk a generációs stafétátot?

- Mindig volt nyomorúság, és mindig volt szenvedés, ami kellőképpen megindított, de ezek az új idők, talán pont kíméletlenségünkön fogva, alkalmas teret nyújtanak szeretetünk kifejezésére és ebből fakadó diakóniai tevékenységeink kifejtésére. Régóta foglalkoztat a gondolat, hogy szerény körülményeink között valahogyan szervezeten kellene a szociális problémákkal foglalkozni és segíteni. Innen származik a pénzalap ötlete. Egy ilyen alapítvány a Komáromi Református Egyházközség területén és azzal együtt karöltve hatékony szeretet - szolgálatot végezhetne. Hiszen minden csak anyagiakon múlik! Ha az Úr megáld és lassan gyarapodni fog az általam felajánlott összeg, abból már megtehetjük első kis lépéseinket a segítség útján. Először csak összejöveteleket, szeretetvendégségeket szerveznénk az idősek részére. Összehoznánk őket, akik magányosak, beszélgetnének velük. Így megismerve napi gondjaikat, kialakíthatjuk a munkaterületeket a munkatársak között. Ilyen alkalmon lehetne biblia magyarázat, orvosi előadás és más hasznos és értékes tevékenység, hogy megmentsük a régi értékeket. Aki rászorul, azt elvinnénk orvoshoz, meglátogatnánk a kórházban, kikísérnénk a temetőbe szerettük sírjához; elhoznánk őket istentiszteletra, hazakísérnénk őket.

Elgondolkodom. Csakugyan ekkora lenne a szakadék? Rohanó életritmusunknak már egyre inkább csak néma szemlélői az öregek, mint értői annak, ami velünk az életnek nevezett folyamat alatt történik. Jellemző! Megint csak magunkra gondolok. Hiszen legalább ennyire nem értjük

az ő nyugalmaikat, értetlenkedünk problémáik láttán, hallatán.

-Az állandó kapcsolattartás az idős rászorultakkal a legfontosabb feladat, amit célul kell tűznie az „Élő Víz” alap-

nak. Reménykedem külön helyiségekben, hiszen a végső cél egy idősek szociális vagy napközi otthona lenne a gyüle-

kezetünkben megöregedett és magára maradt testvérek számára. De ez már a jövő feladata. Én elindítani szerettem volna ezt a szolgálatot; letenni az alapkövet, Istenre és az utámnak jövőre bízva az építkezést, hogy felelősséggel és sok-sok türelemmel szolgálják ezt az ügyet.

Bennem sok mindent megindítottak Babi néni szavai. Ám mégsem pénzalapban kezdtem el gondolkodni, hanem ölelésekben, meleg szavakban, türelmes odafigyelésekben, meghallgatásokban, értetek való imádkozásban, bárminemű szolgálatban, drága időkben, drága öregek. Olyan kevés ideig vagytok csak velünk.

Az Élő Víz pénzalap létrejött, és célul tűzte maga elé a diakóniai munkát, valamint az értékmentést. Áldassék érte az Úr Jézus neve, aki mindannyiunk terhére hordozta.

Az özvegy Koronczy Dezsőnével készült riport alapján írta: György András segédlelkész

Gyógyíts meg!

Én Istenem, gyógyíts meg engem!

Nézd: elszárad a fám,

A testem-lelkem fája...

De épek még a gyökerek talán.

A tompa, tunya tespedés alatt,

Gyökereimben: érzem magamat,

És ott zsong millió melódiám.

Én Istenem, gyógyíts meg engemet!

Hiszen – nem is éltem igazában.

Csak úgy éltem, mint a lepke, a bábban,

Csak úgy éltem, mint árnyék a fényben:

Rólam gondolt roppant gondolatod

Torz árnyékaképpen.

Egy kóbor szellő néhanéha

Valami balzsam illatot hozott.

Akkor megéreztem: ez az élet,

S megéreztem a Te közelléted,-

S maradtam mégis torz és átkozott.

Én Istenem, gyógyíts meg engemet.

Én szeretni és adni akarok:

Egy harmatcseppért is – tengereket.

S most tengereket látok felém jönni,

És nem maradt egy könnyem –

Megköszönni.

Reményik Sándor

Presbiteri gyűlések határozatai

A 2001. október 25-én tartott presbiteri gyűlés határozataiból:

A presbitérium jóváhagyta a Madách Posonium által megvételre kínált Mitsubishi L 300 típusú, 9 személy szállítására alkalmas furgon megvásárlását 60 000 koronás vételárért, miután autószerelő is megvizsgálta. Az autó 9 éves, de még aránylag jó karban van, 197 000 kilométerrel. Nemcsak a gyülekezet, hanem az Élő Víz pénzalap céljaira is hasznosítható lenne.

A 2002. február 10-én tartott egyházközségi közgyűlés határozataiból:

Missziói tervek:

- teológusnap szervezése – a CJTA diákjai
- konfirmandusok hétvégéje (április 19–21.)
- Calvin College Band - 45 tagú zenekar koncertje Michigan/USA államból (május 22.)
- nyári gyermek- és ifjúsági tábor szervezése
- a skóciai testvérgyülekezet fogadása

(július 29–augusztus 6.)

- teológusnap - a KGRE Teológiai Karának diákjai
- őszi evangelizáció
- konfirmandusok hétvégéje

Gazdasági tervek:

- a kerítés kővázainak javítása
- hangszigetelt hely kialakítása a templomban a kisgyermekes édesanyák részére
- a templomkarzat padlózatának javítása
- a lelkészlakások ablakainak és ajtóinak festése
- a Lux-centrum felőli kerítés festése
- harmóniumok javítása
- a gyülekezet legrégibb, 1783-ból származó úrasztali terítőjének javítása
- a templomtető javítása

Az egyházközségi közgyűlés elfogadta azt a javaslatot, mely szerint nem lenne szükséges az esztendő folyamán az istentiszteletek időpontját háromszori váltással átállítani, hanem a téli időszak után március végéig 17 órától tartanánk istentiszteleteinket, majd egyenesen 19 órára tennénk az őszi beálltával, november elején pedig 17 órai

A 2002. március 10-én tartott egyházközségi közgyűlés a következőket választotta gondnokká, presbitterré és pópresbitterré az elkövetkezendő 6 esz-

Gondnokok:

Főgondnok:

Fekete Vince 46 éves zenetanító, igazgatóhelyettes

Pénzügyi és közgazdasági gondnok: **Ing. Cséplő Bálint** 69 éves gépész-mérnök

Építési és szervezési gondnok:

Ing. Farkas Gáspár 52 éves tanár/mezőgazd. mérnök

Missziói és diakóniai gondnok:

Oláh Imréné 65 éves nyugalmazott tanárnő

Presbiterek:

Ing. Antal József 59 éves elektromérnök

Berecz Béláné özv. 63 éves nyugdíjas

Borbély Károly 50 éves géplakatos

Dr. Cséplő Péter 50 éves orvos

MVDr. Csiba György 58 éves állat-orvos

Ing. Csiffáry Zoltán 26 éves elektromérnök

Csizi László 63 éves nyugdíjas

építőtechnikus

Czékus Dezső 57 éves műszaki előadó

Gál László 42 éves asztalos

Gál Sándor 46 éves vállalkozó

Gulyás Sándor 55 éves üzemi karbantartó

Hegedűs Margit 60 éves nyugalmazott óvónő

Ing. Horváth Ervin 53 éves vállalkozó

Lajos Jenő 54 éves technikus

Lavó József 55 éves elárúsító

Nagy Árpád 49 éves tervező

Németh Péter 26 éves nyomdai alkalmazott

Ódor Zsuzsanna 54 éves laboráns

Dr. Petőcz Mária 42 éves orvos

Ing. Rácz Sándor 47 éves mérnök/biztosítási ügynök

Mgr. Simon Róbertné 31 éves pedagógus

Tömösközi László 55 éves rokkant nyugdíjas

Török Ágota 44 éves ügyvezető igazgató

Turányi József 49 éves vállalkozó

Ing. Varga Attila 36 éves épí-

tésmérnök

Veres Ottó 70 éves nyugalmazott pedagógus

Pópresbiterek:

Kiss István 43 éves esztergályos

Mgr. Jókai Tibor 34 éves pedagógus

Nagy Árpádné 48 éves hivatalnok

Mikos Sándor 38 éves autószerelő

RNDr. Pallag Györgyné 40 éves pedagógus

Gál Zoltán 36 éves vállalkozó

Farnbauer Béláné 68 éves nyugalmazott hivatalnok

Koronczi Dezsőné özv. 69 éves nyugalmazott könyvelő

Ing. Brányik Károly 58 éves mezőgazd. mérnök

Bári Katalin 29 éves óvónő

Dr. Körtvélyesi Jánosné 61 éves gyógypedagógus

Csóka Lajos 66 éves nyugalmazott autószerelő

Korpás Lajos 68 éves nyugdíjas

Stevko Sándorné özv. 57 éves adóellenőr

Izzik a por,
Lüktet a lelkem;
Negyven napja nem történik semmi.
Nem bírom tovább,
Éhes vagyok:: enni, enni, enni!
Sebet üt rajtam a kavics,
Csíp, izzaszt a homok,
Nem bírom tovább,
Adj ennem;
Nem látod? Éhes vagyok!

Mit beszélek én gyáva,
Tébolódott lélek?
Parancsolok az eget Istenének?
Nem! Inkább
Görnyesztem a szemem
Kínos-szelíddé,
És kérlelem:
- Mester! Van hatalmad rá,
Változtasd a követ kenyérré!

Meg se mozdul . . .
- Robban fel a lelkem!
Még csak ide se néz,
Hogy a szemével feleljen.

Elhiszem, nyúlok a kő után.
Harapok, de kemény,
Az ínyemet vágja.
Kirepedt számat még véresebbre vágja.
Kő maradt.
Ott koppant a porban,
Ahová eldobtam.
Mindenütt kő és homok,
kő és homok,
Homok és kő . . .

Tíz ujjam szaladt a homokba,

... KÖVET KENYÉRRÉ

Hogy veszett dühömet belemarkolja.
Hadd csípjék véresre
Szétszikkadt testemet,
S hadd verje minden szem a fejemhez
Gyenge hitemet.

Én már akarom,
Én már teljes szívemből elhiszem!
Állj fel, csak nézz a kőre!
Tudom, hogy Neked minden lehet,
- Hisz Te vagy az Isten -
Változtasd kenyérré a követ!
- Kiáltom.

De semmi,
Inkább hagy követ enni.
- Te azt akarod, hogy homokkal legyen
tele a szám?

Hiába nyüszítetek, hiába visítok,
Mintha meg se hallaná.

Véres csontjaimon csúszok a lábához.

Rám se néz;
Talán nem is Ő az,
Talán csak délibáb!
Szememből lassan kihunytak a fények;
És most feláll;
Nem, most nem mehetsz el,
Nem hagyhat sz itt!
FÉLEK !

Inam szakadtából kapom el a lábát,
Kirepedt ajkam földagadva ordítja felé:
- VÁLTOZTASD A KÖVET KENYÉRRÉ !
Inkább elindul

Véres testemmel húzva barázdát,
Engedi, akarja,
Hogy csípjén a seb, égessen a homok.
De én, mint
Repedt sarkú, megvetett
Kapaszkodok,
Hadd érezze testemet,
De nem, észre sem akar venni.
- Változtasd a követ kenyérré! - sikí-
tanám,
De hangom nincs, erőm elhagyott;
S „Te akartad“ - pillantással
Elengedtem foghatatlan lábát.
Nyúltam a kő után . . .
Izzott a lelkem;
S Tőle szabadulni vágyva
Mondtam le Róla.

- Változtasd a követ kenyérré !

Átkok szálltak,
A kő vágott,
A homok égetett.
Mint, akit poklot járva
A gonoszok megszálltak,
Kábán talpra állva
Kinyújtottam a kezem,
Hogy, mint kutyát elkergetem!

Még egyszer utoljára
Fölszakadt a lelkem,
S átkaim, szitkaim Feléje
Gyilkos vággyal szálltak.
De lendülő kezem sebes ráncában
A kövek kenyérré váltak . . .

György András
1998 ősze

	Megfejtés 2.RÉSZ	Házi- munkát végez	Ige- végző- dés	Labdát hajgál	... és Éva	Ezen a napon	Majdnem SLA- LOM!	Zoltán becézve	Imája	Sovány- ság
Megfejtés 1.RÉSZ										
Lagzié										
Kötő- szó			Bácsi Majdnem LIMLOM			Szégyenit Bp-i Olimpia				
Noé egyik madara							Kevert DINI! Értelmes			
Kevert JILLI					Olaszfolyó Magyar Vasút			SANTA végei! K.LS		
Zénus		Márta Abálni kezd!		Kávés Nyitrai autójel						
Tengeri emlős						Női név Orbán				

Az elmúlt hónapok eseményei

December 9.

Adventi estéink első alkalmán dr. Molnár János, a CJTA dékánja tartott előadást „A Közel-Kelet vallásossága” címmel.

December 13.

Felnőtt konfirmandusaink vallottak hitükről presbitériumunk tagjai előtt a csütörtöki istentisztelet után.

Sajnálattal vettük tudomásul a presbitérium érdektelenségét ezen az alkalmon, holott ez a generáció alkotja gyülekezetünk derékhadát.

December 14–16.

Az Izsai Leányegyház rég óhajtott vágya teljesült, amikor gyülekezetünk segédlelkésze, György András evangelizációs istentiszteletet tartott a faluban. Két alkalommal a Kultúrotthon termében, egy alkalommal a templomban hangzott Isten Igéje és fiataljaink biznyságtétele.

ciós istentiszteletet tartott a faluban. Két alkalommal a Kultúrotthon termében, egy alkalommal a templomban hangzott Isten Igéje és fiataljaink biznyságtétele.

December 15.

Ezen a szombati napon fogadtuk három csoportban a hitoktatásra járó gyermekeket szeretetvendégségre. Délelőtt a kisiskolások, kora délután a 4–7. osztály tanulói, késő délután, estébe nyúlóan a konfirmandusaink kóstolhatták a gyülekezetünk nőtagjai által készített finomságokat. A terítést a Nőegylet tagjai vállalták. A játékokról, szórakozásról a hitoktatók gondoskodtak. Köszönet ezért a segítőknek.

December 16.

Advent harmadik vasárnapjának estjén gyülekezetünk vendége Antala Éva nagyölvedi lelkész volt. Az igehirdetés szolgálata után kötetlen formában folyt a beszélgetés arról a munkáról, amelyet végez a börtönmisszió keretében.

December 20.

Templomunk zsúfolásig megtelt, amikor sor került a magyar alapiskolák énekkarainak 7. karácsonyi koncertjére.

December 24.

Karácsony előestéjén a templomunk ismét megtelt. A szeretet ünnepén megindul az emberi szív, s akár jó hangulatot keresve, akár a Megváltó Krisztus születésére emlékezve ilyenkor sokan keresik Isten közelségét. Az esti istentiszteletet ünnepélyessé gyermekeink karácsonyi szavalatai és zenés műsorszámait tették. A műsorban minden korosztály képviselve volt. Külön örömmel számított, hogy a Korintusi levél szeretethimnusa is elhangzott Dráfi Mátyás előadásában.

December 31–január 1.

Gyülekezetünk kedves alkalma volt a hálaadó óévbúcsúztató istentisztelet. Iyenkor visszatekintve a mögöttünk lévő útra, hálásak vagyunk Istennek, hogy mind ez ideig Ő segített meg bennünket. Az Ő kegyelméből az új esztendő első napját is áldott asztalközösségben tölthettük

Január 20–27.

Megtartottuk az ökumenikus imahét alkalmait is. A hét vezérigéje ez volt: „Istennél van az élet forrása.” Vendégei voltunk egy alkalommal a baptista gyülekezetnek. Egy következő alkalommal gyülekezetünkben köszönthetők a róm. katolikus káplánt, Diós Lászlót és a baptista prédikátort, Barkóczy Sándort is.

Március 1.

Az evangélikus testvérek szervezésében sor került a Nők Világimanapjára. Az alkalom menetét egy központilag kiadott liturgia határozta meg, melyet a romániai nőtestvérek állítottak össze.

Keresztségekben részesültek:**December:**

Debnár Károly – róm. kat. Vállalkozó és Földes Katalin ref. vállalkozó gyermeke
Süll Szilvia – Süll Ferenc ref. biztosítási ügynök és Dömötör Márta róm. kat. eg. nővér gyermeke
Bagin Rebeka – Bagin Tamás technikus és Delmár Katalin ref. óvónő gyermeke

Január:

Beke Zsolt – ing. Beke Zsolt róm. kat. gépészmérnök és Gál Natasa ref. elárusító nő gyermeke
Hajdú András – hajdú András ref. mérnök és Varga Melinda ref. eg. nővér gyermeke

Február:

Kovarčik Sára – Ján Kovarčik jogász és Bóday Zsuzsanna tanárnő gyermeke
Bóday Anna – ing. Bóday Árpád genetikus és Ullrich Šárka gyermeke
Bóday Simon - ing. Bóday Árpád genetikus és Ullrich Šárka gyermeke
Varga Anna – Varga Attila ref. mérnök és Henz Mária ref. eg. nővér gyermeke

Hitvallást tettek:

Baginné Debnár Katalin 28 éves óvónő, Csiffáryné Nagy Ildikó 37 éves pedagógus, Dangerfieldné Dékány Csilla 32 éves építészmérnök, Dékány Emese 31 éves pedagógus, Mikosné Persei Margit 37 éves háztartásbeli, nagy György 27 éves eladó, Orbán György 35 éves gépészmérnök, Süll Szilvia 19 éves diák

Eltávoztak e földi létből:**December:**

özv.Gelle Józsefné Nagy Mária 79 évesen

Nt. Tuba Lajos**1926–2002**

Fájdalmas szívvel, de a feltámadásba és az örökéletbe vetett reménységgel vettünk búcsút február 28-án délután 15 órakor a református ravatalozóban nt. Tuba Lajos nyugalmazott lelkipásztortól, aki néhány hét kórházi kezelés után életének 76. évében visszaadta lelkét teremő Urának.

Személyében egy olyan szolgatársat, gyülekezeti tagot, barátot és segítőt veszítettünk, aki mindig kész volt tenni, ha az egyházzal volt szó. Ez a tenniakarás, az egyházhoz való hűség már gyermekkorában személyiségének jellemzőjévé vált. A gimnáziumi évek után a hadszíntéri szolgálat következett, s ez még jobban erősítette benne a vágyat a békesség szolgálatára. 1955-ben fejezte be tanulmányait a Comenius Evangélikus Teológiai Fakultáson Prágában, s még ebben az esztendőben anyagyülekezetébe, Komáromba került segédlelkésznek. 1957-ben egy évre a pozsonyi gyülekezet segédlelkésze lett, majd 1958–1964 között lelkipásztor Apácaszakállason. Ezt követik a lelkipásztori évek Csilizradványon 1964–1968 között, amikor Ekecsre és Szapra is beszolgált. 1968-tól 1996-ig, nyugdíjba vonulásáig a megyercsi gyülekezet lelkipásztora. Közben, a 80-as évek elejétől ismét aktívan igyekezett bekapcsolódni szülővárosa egyházközösségének életébe. 1989-től 6 éven át tagja a presbitériumnak, s egyben a jegyzői funkciót is magára vállalta. Ez alatt hűségesen dolgozott a gyülekezet múltjának összeállításán.

Ez a ragaszkodó szeretet egyházához nagy lelkesedéssel töltötte el, olyannyira, hogy az újraalakult Protestáns Nőegylet összejöveteleiről is elmaradhatatlan, sőt vezette a nőegylet jegyzőkönyvét.

Szolgálatiért hálások mindazok a gyülekezetek, ahol szolgált. s legfőképpen a mi gyülekezetünk, amelynek múltját a legapróbb részletekig ismerte.

A gyászistentiszteleten közelről és távolról mindazok megjelentek, akik ismerték, tisztelték és szerették. Egyetemes egyházunk püspöke, ThDr. Erdélyi Géza a páli vallomás alapján tett bizonyosságot a koporsó mellett a lelkipásztori szolgálat nehézségeiről s egyben jutalmáról: „*Ama nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam.*” (2Tim 4,7)

A Komáromi egyházmegye lelkipásztorai részéről ThDr. Nagy Lajos esperes adott hálát 41 éves lelkészi szolgálatáért. A sírnál Fazekas László, a komáromi gyülekezet lelkipásztora búcsúzott és olvasta a feltámadás ígét.

Emlékét szívünkben megőrizzük!

(-szerk.-)

Január:

özv.Szép Jenőné Nagy Julianna 72 évesen, Bugyik Ferenc 61 évesen, Tóth Ferenc 82 évesen, Fekete Ferenc 70 évesen, Gaál Zoltán 79 évesen

Február:

Vendég Gábor 92 évesen, özv.Szalay Istvánné Szabó Rozália 81 évesen, Jancsár Antal 66 évesen, Tuba Lajos 75 évesen

F E L H Í V Á S

Gyülekezetünkben 1990 óta működik a társadalmi fordulat után újraalakult **Protestáns Nőegylet**, amely azóta végzi áldásos munkáját. Feladatuknak tekintik a gyülekezetünkben folyó karitatív, szociális és kulturális tevékenységekbe való bekapcsolódást, az ifjúság neveléséhez való segítségnyújtást. Valamint minden olyan szolgálatot, amely gyülekezetünk és városunk testi-szellemi előrehaladása.

A nőegylet keretében működik a **Lepramisszió**, amely több ország leprásait segíti csomagküldeményekkel.

Most, hogy lehetőségek nyíltak a munkaviszonyban lévő egyének adójának 1%-át felajánlani, kérjük támogassák a nőegyletet céljai megvalósításában.

A nőegylet adatai:

Ženský spolok

pri Reformovanej kresťanskej cirkvi v Komárne
Občianské združenie

945 01 Komárno, Jókaiho 34.

IČO 37862189

Számlaszám: Slovenská sporiteľňa a.s.

Komárno

26389544/0900

Támogatásukat előre is köszönjük.

A Komáromi Református Gyülekezet kebelében létrejött az „**ÉLŐ VÍZ – ŽIVÁ VODA**“ pénzalap, amelynek célja a gyülekezetben folyó szociális és karitatív szolgálat támogatása, a lelki értékek megőrzése és továbbadása, valamint segítségnyújtás a betegek és a rászorulóknak számára.

Az alap mindezek mellett elsődleges feladatának tekinti az idősekkel való törődést és a segítségnyújtást mindazoknak, akik egyedül maradtak és tehetetlenek. Ezért a jövőben ebben az irányban próbálja tevékenységét kifejteni.

Nagy lehetőséget, de egyben nagy kihívást is jelent az, hogy az alap bérbe vette a régi út. **Timóteus-árvaházat**, amely egy bázist jelenthet majd mindazoknak, akik ilyen irányú segítséget igényelnek. Az épület rendbetételéhez és egy intézmény kialakításához viszont elengedhetetlen a támogatás.

Most, hogy lehetőség nyílt az **adó 1%-át** közhasznú célokra ajándékozni, nagy segítséget jelentene, ha ezt mindazok megtennék, akiknek szívük együtt dobog egyházunkkal, a rászorulókkal és mindazokkal, akik önzetlen munkával, időt és fáradságot nem sajnálva igyekeznek szolgálni Isten dicsőségét a rászorulóknak javára, egyházunk épülésére.

Az alap adatai:

ÉLŐ VÍZ – ŽIVÁ VODA n. f. (neinvestičný fond)

Jókaiho 34.

945 01 KOMÁRNO

IČO: 36096415

Számlaszám: Slovenská sporiteľňa a.s.

Komárno

211266394/0900

Megértésüket és támogatásukat előre is köszönjük.

Az alap igazgatótanácsa nevében

Fazekas László ref. lelkész – ügyvezető

Eklézsiánk múltjából

Hogy milyen fizikai és lelki megaláztatásokat kellett elszenvedni a protestáns prédikátoroknak Komáromban, azt kellően demonstrálja Katona Mihály, a Kollégium direktora. Az érdekes tudós hírben álló prédikátor ugyanis a Komáromba érkező Csokonai Vitéz Mihály előtt így számol be a város reformátusságának megpróbáltatásairól:

„Tudja kelmed, hogy valaha kálvinista papok és rektorok separték a komáromi főutcát – bécsi császár parancsára. Könnyű volt a debrecenieknek, nehéz nekünk... Mindent elvitt a földrengés, az ár... Se kő, se fal, se engedelem... Meglett az engedelem is, megnyílt az emberek szíve. Levágták ezüstgombjaikat, akinek nem volt, az fuvarba jött egy lovával, vagy két kezével... Itt minden a lélekből épült kövekké. Harmadéve kezdtünk hozzá a kollégiumhoz s ez új esztendő első napján megszólalt a két kis harang a kis toronyban.” – A rektor izmos kezefején úgy mozogtak az ujjak, mintha most formálná velük Komárom történetét.

A komáromi protestánsok üldözéséről, többek között Takáts Sándor, a piarista katolikus szerzetes is elítélően nyilatkozik. Takáts Sándor évekig a Császári és Királyi Levéltárban kutató, így kellő betekintést nyerhetett az elmúlt évszázadok történéseiről. Tapasztalatait, észrevételeit tudományos érzékenységgel fel is dolgozta, és tárta a közvélemény elé.

Tőle tudjuk meg a mai Kossuth-téren emelt, fából épített templom lebontását. Minekután már mindenétől megfosztott a református eklézsia. A tragikus eseményt Jókai is feldolgozta „Az elátkozott család” című művében. Hogy fokozzák a lelki tortúrát, megtiltotta a helytartótanács /1745/ a temetések alkalmával való éneklést. Éspedig sem a halottas háznál, sem a temetőben.

Ezzel szemben viszont a reformátusoknak részt kellett venni a katolikus egyházközség körmenetein. Ahol rendszerint saját vallásuk korholását kellett elszenvedniük. Így páter Pagács, az 1774. június 5-én tartott úrnapi körmeneten ilyen szavakkal alázza meg a kényszerből jelen lévő reformátusokat: „az ördögöknél rosszabbak, a pogányoknál, sőt a barmoknál alábbvalók vagytok, méltók volnátok, hogy az országból vagy kiűzöttetnétek, vagy elevenen megégettetnétek. Tudom, hogy egy és más szegletekben itt levők suttoztok most, mert tekeri orrotokat a beszéd, de szóljatok, jertek elő és feleljetek, hozzátok elő bibliátokat, majd én megfelelek.”

Ha pedig merészelte valaki ezen rendelkezéseket megszegni, akkor úgy járt, mint 1691-ben Bereznay István, akit azért börtönöztek be, mert temetés alkalmával énekszavával vigasztalta a gyászolókat.

PhDr. Szénássy Zoltán